

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 527/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. G. a J. G., obidvaja bytom K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 22/2008 z 22. mája 2009 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžp 1/2011 z 20. júla 2011, práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obce L. a rozhodnutím Spoločného stavebného úradu K. sp. zn. SÚ SP 296/2007/104 z 19. novembra 2007 a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského stavebného úradu Prešov sp. zn. 2008-161/605-4/SP-Ka z 19. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. G. a J. G. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2011 doručená sťažnosť M. G. a J. G. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 22/2008 z 22. mája 2009 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžp 1/2011 z 20. júla 2011, práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Obce L. a rozhodnutím Spoločného stavebného úradu K. (ďalej len „stavebný úrad“) sp. zn. SÚ SP 296/2007/104 z 19. novembra 2007 a práva podľa čl. 13 dohovoru postupom a rozhodnutím Krajského stavebného úradu Prešov (ďalej len „KSÚ Prešov“) sp. zn. 2008-161/605-4/SP-Ka z 19. februára 2008.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že ako „sťažovatelia od roku 1999 upozorňovali Obec L. na porušovanie §127 Občianskeho zákonníka, daný problém Obec L. neriešila. V roku 2003 sme podali žalobu na súd voči p. Š. v právnej veci o zdržanie sa vlastníckych práv vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/128/03. Aj napriek prebiehajúcej súdnej konaniu Obec L. vydala kladné stanovisko pre stavebný úrad K. p. Š. na dodatočné povolenie hospodárskej budovy na účely chovu hospodárskych zvierat. Písomne sme sa v rámci stavebného konania ako účastníci konania vyjadrili, že s dodatočným povolením stavby nesúhlasíme nakoľko prebieha súdne konanie na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/ 28/03. Naša námietka bola odignorovaná. Už tu bolo porušené právo nás ako účastníka konania namietat' povolenie stavby. Obec L. a spoločný stavebný úrad K. vstúpil do konania súdu a vydala dodatočné stavebné povolenie na hospodársku budovu na účely chovu.

Druhým porušovateľom základných práv je Krajský stavebný úrad Prešov, kam sme podali voči dodatočnému povoleniu stavby odvolanie. Krajský stavebný úrad Prešov sa

naším podaním vôbec nezaoberal a neskúmal dôvody nášho odvolania a potvrdil nami napadnuté rozhodnutie.

Podali sme odvolanie na Krajský súd Prešov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Krajského stavebného úradu v Prešove, čo je tretím porušovateľom základných práv, ktorý naše odvolanie a dôvody odvolania neskúmal.

V zákonom stanovenej lehote sme podali dovolanie na Najvyšší súd SR, ktorý potvrdil rozsudok krajského súdu.“.

Sťažovatelia na základe uvedeného tvrdia, že „porušovateľom našich základných práv je Obec L. a Spoločný stavebný úrad K., ktorý svojím konaním porušil základné právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života čí. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to tým, že v roku 2007 vstúpil do konania a rozhodovania súdu vydaním dodatočného stavebného povolenia pre hospodársku stavbu na účely chovu pre p. Š. Pritom sme od roku 1999 upozorňovali na negatívne prejavy chovu (hluk, smrad, špinenie dvora, znehodnocovanie ovocia a zeleniny, atď.) a tým obmedzovanie nášho práva ako vlastníkov nášho susediaceho pozemku a dlhodobo negatívne dopady na naše zdravie. Žiadny orgán nerešpektoval naše právo na súkromný a rodinný život a naše obydlie. Pri dodatočnom schvaľovaní hospodárskej budovy na účely chovu ani jeden orgán sa nevyjadril k tomu, aký vplyv bude mať účel tejto budovy - chov hydiny, kačíc, zajacov, holubov a kôz - na nás sťažovateľov. Hospodársku budovu na účely chovu aj napriek tomu, aby skúmali tento aspekt, schválil.

Krajský stavebný úrad Prešov náležite nepreskúmal dôvodnosť nášho podania - nepreukázal, že preskúmal vplyvy hospodárskej budovy určenej na účely chovy v danej lokalite na nás žalobcov, ktorí sme v priamom susedstve danej budovy (okná mám 4-5 metrov od nej), odignoroval ho, čím porušil právo na účinný opravný prostriedok čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd Prešov ako aj Najvyšší súd SR v tejto veci porušili právo na spravodlivé súdne konanie čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súdy nepreskúmali dôvodnosť nášho podania a taktiež porušili základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 o d s. 1 Ústavy SR, ktorého obsahom je aj povinnosť

správneho súdu zohľadniť v rámci súdneho prieskumu všetky zásady a princípy správneho konania v ich jednotlivostiach a súhrne a nie svojvoľne absolutizovať (izolovať) len jednu z nich a na nej založiť svoje rozhodnutie.“.

Sťažovatelia v závere svojej sťažnosti navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľov na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obce L. a vydaním rozhodnutia SÚ SP 296/2007/104 zo dňa 19.11.2007 Spoločného stavebného úradu K. p o r u š e n é b o l o .

2. Základné právo sťažovateľov na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského stavebného úradu Prešov a vydaním rozhodnutia č. 2008-161/605-4/SP-Ka Krajským stavebným úradom Prešov zo dňa 19.2.2008 Krajským stavebným úradom Prešov p o r u š e n é b o l o .

3. Základné právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom Krajského súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 1S/22/2008, ako aj rozsudkom zo dňa 22.5.2009 p o r u š e n é b o l o .

4. Základné právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6Sžp/l/2011 a rozsudkom zo dňa 20.7.2011 p o r u š e n é b o l o .

5. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžp/l/2011 zo dňa 20.7.2011 sa z r u š u j e a v e c s a m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

6. Sťažovateľom priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 381,67 - EUR (slovom tristoosemdesiatjeden EUR, šesťdesiatšedem centov.), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovatelia zároveň žiadali ustanoviť právneho zástupcu z radov advokátov pre účely tohto konania, pričom svoju žiadosť odôvodnili tým, že „v predmetnom súdnom spore vedeného na Okresnom súde Prešov sme oslobodení od súdnych poplatkoch. Vzhľadom na našu zlú finančnú situáciu nie sme schopní si platiť advokáta.“ .

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia korešpondencie.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému postupu Obce L. uvádza, že námietky sťažovateľov, ako to zo sťažnosti vyplýva, smerovali k postupu Obce L., ktorý spočíval vo vydaní kladného stanoviska obce v rámci správneho konania o dodatočné povolenie stavby vedeného pred stavebným úradom. Keďže samotné stanovisko obce nie je rozhodnutím, ktorým by sa rozhodovalo o právach alebo povinnostiach sťažovateľov, ale slúži ako jeden z viacerých podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní o dodatočné povolenie stavby, nemohlo týmto postupom Obce L. dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľov.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže

pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovatelia namietali porušenie označených práv postupom Obce L., odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu stavebného úradu sp. zn. SÚ SP 296/2007/104 z 19. novembra 2007, postupu a rozhodnutiu KSÚ Prešov sp. zn. 2008-161/605-4/SP-Ka z 19. februára 2008 a postupu a rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 22/2008 z 22. mája 2009 poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

2.1 Rozhodnutie stavebného úradu sp. zn. SÚ SP 296/2007/104 z 19. novembra 2007 a postup a rozhodnutie KSÚ Prešov sp. zn. 2008-161/605-4/SP-Ka z 19. februára 2008 boli z hľadiska zákonnosti, ako aj ústavnej konformnosti postupu a rozhodnutí správnych orgánov preskúmateľné krajským súdom v rámci žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa § 247 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), čo aj sťažovatelia využili (podali uvedenú žalobu, pozn.), preto ústavný súd už nemôže podrobiť svojmu prieskumu ani napadnuté rozhodnutie stavebného úradu, ani postup a rozhodnutie KSÚ Prešov.

2.2 Uvedené platí aj pre napadnutý postup a rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 22/2008 z 22. mája 2009, ktorý bol napadnuteľný odvolaním ako riadnym opravným

prostriedkom, čo sťažovatelia využili, preto ochranu ich označeným právam poskytoval v odvolacom konaní najvyšší súd, a tak ústavný súd už nemôže podrobiť svojmu prieskumu ani napadnutý postup a rozsudok krajského súdu.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovatelia namietali porušenie označených práv rozhodnutím stavebného úradu sp. zn. SÚ SP 296/2007/104 z 19. novembra 2007, postupom a rozhodnutím KSÚ Prešov sp. zn. 2008-161/605-4/SP-Ka z 19. februára 2008 a postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1S 22/2008 z 22. mája 2009, odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

3. Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžp 1/2011 z 20. júla 2011, pričom jadrom ich sťažnosti je námietka, že vo veci konajúce správne orgány, krajský súd, ako aj najvyšší súd nepreskúmali dôvodnosť ich námietok, teda sťažovatelia tvrdia, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a jeho odôvodnenie je svojvoľné, respektíve arbitrárne, a preto aj ústavne neakceptovateľné.

Ústavný súd tu opätovne poukazuje svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane

druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovatelia, hoci poučení o právnych následkoch neuplatnenia svojich námietok najneskôr pri ústnom konaní pred správnym orgánom v konaní o dodatočnom povolení stavby, relevantné námietky včas neuplatnili a svoju neprítomnosť na ústnom konaní písomne ospravedlnili. Jedinú námietku, ktorú sťažovatelia v rámci konania pred prvostupňovým správnym orgánom uplatnili, bol ich nesúhlas s dodatočným povolením stavby, pretože sa *„vedie súdne konanie na Okresnom súde Prešov sp. zn. 15 C 128/2003 a toto konanie nebolo doposiaľ ukončené“*. K tejto námietke sťažovateľov najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ju *„nie je možné vyhodnotiť žiadnym iným spôsobom ako vyjadrenie ich všeobecného nesúhlasu s predmetnou stavbou, bez uvedenia konkrétnych namietaných dôvodov“*. Ďalej tiež uviedol, že sťažovatelia uplatnili konkrétne námietky až v odvolaní, na ktoré sa už nemohlo prihliadať v súlade s koncentračnou zásadou ustanovenou v § 61 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov. K ostatným námietkam sťažovateľov najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: *„odvolací súd nesúhlasil oni s názorom žalobcov vysloveným v ich odvolaní, že obec schvaľovala chov v roku 2007 protiprávne, Stavebný úrad obec L. hrubo porušil tento verejný záujem, keď pri svojom schvaľovaní nebral do úvahy negatívny vplyv na životné prostredie, keď si bol vedomý ich niekoľkých sťažností, ktorú boli označené ako opodstatnené a dobre vedel, že v tomto smere prebieha súdny spor, aj napriek tomu schvaľoval, čím porušil práva dotknutých subjektov. Stavebný úrad bol povinný prihliadať zo zákona, či povoľovaná stavba je v súlade s verejným záujmom a skúmať jej vplyv na životné prostredie. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že obec L. ako stavebný úrad vychádzala pri svojom rozhodovaní so stanoviskami príslušných orgánov verejnej správy, ktoré sa k týmto otázkam vyjadrovali a dali súhlasné stanovisko k povoleniu predmetnej stavby, ktoré stanovisko bolo pre stavebný úrad záväzné.*

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobcov, ktorou vytykali správne orgánu, že sa odvolával na stanovisko regionálnej a veterinárnej správy, tvrdiac, že vyjadrenie veterinára nemá nič spoločné s negatívnym vplyvom chovu na životné prostredie a hygienu bývania, pretože veterinár pri stanovení posudku vychádza zo zákona č. 39/2007 o veterinárnej starostlivosti, ktorá sa výlučne zameriava na veterinárne požiadavky na zdravie a ochrana zvierat. Stavebný úrad postupoval v danom prípade v súlade s § 44 ods. 1, písm. a/ zákona Č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov, z ktorého vyplýva, že záväzný posudok regionálnej veterinárnej a potravinovej správy sa musí vyžiadať v územnom konaní, stavebnom konaní a kolaudačnom konaní (§ 32, 35, 37, 43c, 43d a 76 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku /stavebný zákon/ v znení neskorších predpisov) ak sa týka stavieb a zariadení, ktoré sú určené na chov zvierat, pričom na vydanie záväzného posudku sa všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.) nevzťahuje (§ 44 ods. 3 uvedeného zákona).

Odvolací súd nesúhlasil ani s názorom právneho zástupcu žalobcov, že ak stavebný zákon už pre prípad možnosti, že užívaním stavby by sa mohli ohroziť záujmy spoločnosti alebo účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, ukladá stavebnému úradu povinnosť žiadosť o stavebné povolenie zamietnuť a toto ustanovenie sa primerane má použiť aj pre dodatočné povolenie stavby, a preto ak užívaním stavby dochádza k obmedzovaniu práv žalobcov v rozsahu väčšom, ako je to primerane okolitým pomerom a s určitosťou aj v rozsahu väčšom, ako sa pôvodne plánovalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad nemal stavbu hospodárskej budovy dodatočne povoliť; mal postupovať v súlade s ust. § 88a ods. 7 stavebného zákona a aplikovať ust. § 62 ods. 4 stavebného zákona.

Vychádzajúc z účelu právnej úpravy dodatočného povolenia stavby vyplýva úmysel zákonodarcu právne upraviť postavenie stavieb, ktoré boli postavené bez stavebného povolenia tak, že stavebný úrad buď vydá dodatočné povolenie stavby alebo nariadi jej odstránenie. Zamietnutím návrhu na vydanie dodatočného povolenia stavby by ostal zachovaný status stavby postavenej bez stavebného povolenia so všetkými s tým súvisiacimi a teda aj negatívnymi vplyvmi, pričom takáto aplikácia vybočuje z medzí zákonom

sledovaného účelu stavebného konania, ustanoveného stavebným zákonom, sledujúceho, aby stavby boli postavené na základe a v súlade so stavebným povolením.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali zákonným spôsobom, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov a zistený skutkový stav náležite vyhodnotili rozhodnutie vydali v zmysle § 47 správneho poriadku v spojení s § 140 stavebného zákona a svoje rozhodnutia aj riadne odôvodnili.“

Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody, na ktorých najvyšší súd založil svoje rozhodnutie, sú konkrétne a je z nich zrejmé, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľov.

Ústavný súd námietky sťažovateľov o údajnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu hodnotí ako neopodstatnené, pretože najvyšší súd v rámci odvolacieho konania aplikoval relevantné ustanovenia príslušných právnych predpisov podľa ich účelu a zmyslu, na námietky sťažovateľov primeraným spôsobom reagoval, rešpektujúc tak práva sťažovateľov, a preto závery uvedené v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu sú celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Ústavný súd konštatuje, že nezistil v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu známky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), preto závery týkajúce sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa vzťahujú aj na namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto spojitosti možno zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných

právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Vzhľadom na to, že ústavný súd zhodnotil právne závery najvyššieho súdu ako riadne odôvodnené, nezistil relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ich právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, predloženú sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľov nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011